

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/129/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5317200714
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5317200714.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: V. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F. XXXX, právne zastúpený spoločnosťou STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, v konaní o zaplatenie 1.805,64 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 10Csp/5/2017-89 zo dňa 26.10.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 10Csp/5/2017-89 zo dňa 26.10.2018
t v r d z u j e .

p o

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom v zmysle ustanovenia § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka zamietol žalobu (výrok I.). Žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).
2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 26.01.2017 proti žalovanému domáhal zaplatenia istiny vo výške 1.805,64 Eur, sumy 920,73 Eur titulom vyčíslených úrokov a úrokov z omeškania ku dňu 15.12.2010 spolu s príslušenstvom a trovami konania.
3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané že medzi právnym predchodcom žalobcu a právnym predchodcom žalovaného došlo dňa 03.04.2008 k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. 5587853508 (ďalej „Úverová zmluva“, „Zmluva“), na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol pôvodnému dlžníkovi úver vo výške 60.000,00 Sk (t.j. 1991,64 Eur), splatný v 60-tich mesačných splátkach vo výške 1.734,00 Sk. Medzi účastníkmi Zmluvy bol dohodnutý dátum prvej splátky dňom 15.5.2008, dátum konečnej splatnosti 15.04.2013, úverová sadzba v rozsahu 21 % ročne, celková výška nákladov 38.075,32 Sk, priemerná RPMN na trhu bez udania rozsahu, RPMN banky v rozsahu 23,13 %. Právny predchodca žalovaného úver nesplácal riadne a včas, z ktorého dôvodu došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru ku dňu 06.07.2009. Právny predchodca žalobcu podal žalobu na Stály rozhodcovský súd zriadený pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s., so sídlom v Bratislave, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok sp. zn. IB-C/1210/0300 dňa 23.07.2014, právoplatný dňom 30.09.2014. Pôvodný dlžník V. G., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom F. XXXX, zomrel dňa XX.XX.XXXX. Na základe osvedčenia o dedičstve sp. zn. 10D/75/2016 zo dňa 24.11.2016 žalovaný ako dedič po poručiťelovi nadobudol z jeho majetku dedičstvo v čistej hodnote 35.624,39 Eur a právnemu predchodcovi žalobcu vznikol nárok na vydanie majetku z dedičstva uplatneného žalobcom na súde podanou žalobou, keďže právny predchodca žalovaného si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy nesplnil.

Právny vzťah vzniknutý na základe Úverovej zmluvy posúdil súd prvej inštancie ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý aplikoval ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a právnu úpravu spotrebiteľského práva. V zmysle článku 11.2 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej „VOP“) sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory budú riešené dohodou, s tým, že v prípade nedosiahnutia dohody sa uplatní na riešenie sporov rozhodcovská doložka uvedená vo VOP, na základe ktorej dochádza k mimosúdному riešeniu týchto sporov.

4. Prvoinštančný súd sa v konaní zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovanou sporovou stranou, pričom dospel k záveru o jej dôvodnosti. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že rozhodcovská zmluva (doložka) nebola pôvodnému dlžníkovi samostatne predložená, nebol oboznámený s jej obsahom, podmienkami a dôsledkami jej podpisu. Nie je zrejmé, či bol návrh na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy pôvodnému dlžníkovi predložený takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že mu bola ako spotrebiteľovi poskytnutá možnosť voľby prijať alebo neprijať takýto návrh a aby bolo zrejmé, že mu boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie. Rozhodcovskú zmluvu, ako zmluvnú podmienku tak okresný súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 54 ods. 5 Občianskeho zákonníka a zároveň za neplatnú. Za čas, keď si žalobca (resp. jeho právny predchodca) uplatnil žalobou spornú pohľadávku na rozhodcovskom súde, v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka podľa názoru okresného súdu premlčacia doba nespočívala, keďže rozhodcovský súd na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy nemal vo veci právomoc konať. V danom prípade tak objektívna 3-ročná premlčacia doba riadne plynula odo dňa, kedy bol úver vyhlásený za predčasne splatný. Nakoľko podal žalobca žalobu na súde dňa 26.01.2017, t.j. po uplynutí objektívnej 3-ročnej premlčacej doby, súd žalobou uplatnený nárok považoval v celom rozsahu za premlčaný a žalobu zamietol.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle podmienok podľa § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne sa domáhal jeho zmeny tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie. Odvolateľ poukázal na skutočnosť, že jeho právny predchodca vyhlásil úver za predčasne splatný ku dňu 08.07.2009 a následne dňa 10.12.2010 podal žalobu na rozhodcovský súd. Rozhodcovský súd vydal dňa 25.07.2014 rozsudok sp. zn. IB-C/1210/0301, právoplatný dňom 28.08.2014 a vykonateľný dňom 21.09.2014. Právny predchodca žalovaného aj napriek tomu, že voči nemu právny predchodca žalobcu disponoval právoplatným a vykonateľným rozhodcovským rozsudkom, svoj záväzok nesplnil. Následne žalobca až v konaní o dedičstve po pôvodnom dlžníkovi, ktorý zomrel dňa 26.05.2016, mohol až na základe osvedčenia o dedičstve po poručiťovi identifikovať dedičov po poručiťovi. Pôvodný veriteľ podal v zákonnej 3-ročnej premlčacej dobe žalobu na rozhodcovský súd a jeho právny nástupca spornú pohľadávku prihlásil do dedičského konania. Samotným vyporiadaním dedičstva po pôvodnom dlžníkovi, neuplatnením práva dediča (žalovaného) odmietnuť dedičstvo, nepopretím spornej pohľadávky prihlásenej právnym predchodcom žalobcu do dedičského konania po pôvodnom dlžníkovi a uzavretím dohody o vyporiadaní dedičstva je dedič (žalovaný) zaviazaný na úhradu dlhov poručiťeľa, ktoré na neho prešli smrťou. Odvolateľ sa nestotožnil ani s právnym záverom súdu o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2012 a rozhodnutie Súdneho dvora EU vo veci C42/15 zo dňa 09.11.2016, pričom bol toho názoru, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, pričom Úverová zmluva v danom prípade obsahuje odkaz na VOP, Sadzobník poplatkov a iné dokumenty pôvodného veriteľa.

7. Žalovaný v rámci reakcie na odvolanie žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom prvoinštančného súdu. Okresný súd podľa názoru žalovaného správne posúdil neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky) a následne aj premlčanie žalobou uplatneného nároku. Okrem uvedeného žalovaný poukázal aj na ním tvrdenuú absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

8. Žalobca v rámci odvolacej repliky zotrval na svojej odvolacej argumentácii a mal za to, že žalovaný v podanom vyjadrení k odvolaniu neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by vyvracali jeho tvrdenia produkované v rámci podaného odvolania.

9. Dňa 23.04.2019 bola súdu doručená tzv. odvolacia duplika žalovaného, ktorý opätovne poukázal na svoje tvrdenia o absencii právomoci rozhodcovského súdu vydať rozhodnutie, ako aj o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

10. Žalobca, ktorému bola odvolacia duplika žalovaného doručená prostredníctvom právneho zástupcu dňa 20.05.2019, procesne nereagoval.

11. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené/doručené neboli.

12. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

15. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinsťančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

16. Podľa názoru odvolacieho súdu je správny právny záver okresného súdu o premlčaní žalobcom uplatneného nároku na plnenie voči žalovanému.

17. Inštitút premlčania je definovaný ako uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo bolo vykonalo. Možno ho považovať za všeobecný občianskoprávny inštitút, ktorý sa uplatňuje pri všetkých subjektívnych občianskych právach okrem tých, ktoré sa buď nepremlčujú vôbec (§ 100 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka), alebo ktoré sa prekludujú v prípadoch výslovne ustanovených v zákone (§ 583), alebo ktoré zanikajú uplynutím doby (§ 578).

18. Funkciou premlčania je uľahčiť obranu povinného subjektu proti právam, ktoré trvali dlho, a preto často možno predpokladať, že už zanikli. Dokázanie tejto skutočnosti po dlhšom čase by mohlo viesť k značným alebo neprekonateľným ťažkostiam práve preto, lebo právo trvalo dlho.

19. Námietka premlčania, ktorú môže v konaní subjekt vzniesť, rieši takéto situácie zjednodušene, v súlade s požiadavkami istoty právnych vzťahov a ochrany povinného subjektu, povinnosť ktorého pravdepodobne zanikla. Niekedy sa týmto spôsobom zmarí právo oprávneného subjektu, ale aj pre ten prípad môže byť ospravedlnením to, že mal dosť času, aby sa o vykonanie svojho práva staral a aby ho uplatnil.

20. Odvolací súd sa v danom prípade v plnom rozsahu stotožnil s právnym záverom prvoinštančného súdu o tom, že pokiaľ bol v rozhodcovskom konaní vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorý bol určený za nulitný z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy/doložky (t.j. pre absenciu právomoci rozhodcu

rozhodcovský rozsudok vydať), premlčacia doba v takomto prípade v priebehu celého rozhodcovského konania nespočívala. Rozhodcovské konanie bolo vedené bez toho, aby mal žalobca k dispozícii právoplatné a vykonateľné rozhodnutie vydané právomocným orgánom, na základe čoho nie sú splnené podmienky na spočívanie plynutia premlčacej doby v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka (bližšie napr. rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/349/2015 zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 6Co/220/2017 zo dňa 29.11.2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/52/2014, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/514/2014 zo dňa 24.06.2015).

21. Obdobný právny názor vyslovil aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí III. ÚS 572/2017 zo dňa 20.09.2017 k otázke plynutia premlčacej doby v súvislosti s rozhodcovským konaním, ktorého rozhodnutie bolo súdom posúdené ako nulité, uviedol nasledovné: „Premlčacia doba neplynie od uplatnenia nároku aj na takom orgáne, akým je rozhodcovský súd, avšak v konkrétnej prerokúvanej veci bola exekúcia vedená na okresnom súde zastavená z dôvodu, že rozhodcovská doložka ako neprijateľná zmluvná podmienka je neplatným zmluvným dojednaním, a preto sa na ňu prihliada tak, ako keby nebola v zmluve uvedená. Preto ak sťažovateľka uplatnila svoje právo na rozhodcovskom súde, ktorého rozhodca nemal právomoc vydať rozhodcovský rozsudok, nejde o uplatnenie práva u príslušného orgánu v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Samotné rozhodcovské konanie, ale aj exekučné konanie bolo vedené bez toho, aby sťažovateľka mala k dispozícii právoplatné a vykonateľné rozhodnutie vydané právomocným orgánom. Premlčacia doba sa preto nezastavila a plynula po celý čas ako rozhodcovského, tak aj exekučného konania, a preto sťažovateľka musí niesť následky jej plynutia.“

22. V prípade žalobcom uplatnenej pohľadávky objektívna 3-ročná premlčacia doba riadne plynula odo dňa, kedy bol úver vyhlásený za predčasne splatný. Nebolo sporným, že právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňom 06.07.2009. Nakoľko podal žalobca žalobu na súde dňa 26.01.2017 a v priebehu rozhodcovského konania premlčacia doba nespočívala (§ 112 a contrario Občianskeho zákonníka), uplatnil si pohľadávku po uplynutí objektívnej 3-ročnej premlčacej doby, na základe čoho súd žalobu správne zamietol.

23. Za dôvodnú nepovažoval odvolací súd argumentáciu žalobcu týkajúcu sa (ne)platnosti rozhodcovskej doložky, na základe ktorej rozhodcovský súd konal a vydal dňa 23.07.2014 rozsudok sp. zn. IB-C/1210/0300. Prvoinštančný súd svoj právny záver týkajúci sa danej problematiky dostatočným spôsobom odôvodnil v odseku 12. a 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a v zmysle § 387 ods. 2 CSP naň poukazuje.

24. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu týkajúcej sa prebiehajúceho dedičského konania po pôvodnom dlžníkovi a prechode záväzku poručiteľa na jeho dediča, t.j. žalovaného, krajský súd uvádza, že pôvodný dlžník zomrel dňa XX.XX.XXXX, t.j. po plynutí objektívnej 3-ročnej premlčacej doby týkajúcej sa žalobou uplatneného nároku. Z uvedeného dôvodu je odvolacia argumentácia žalobcu v tomto smere irelevantnou, nakoľko v čase dedičského konania po pôvodnom dlžníkovi bola pohľadávka, ktorú si žalobca uplatnil podanou žalobou, premlčaná a navyiac z rozhodnutia o dedičstve (10D/75/2016 zo dňa 24.11.2016) vyplynulo, že prihlásená pohľadávka bola rozporovaná v celom rozsahu a nebola radená do pasív dedičstva.

25. Žalobca v rámci svojho opravného prostriedku zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

26. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

27. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalobcu v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré

odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu v zmysle § 387 ods. 1 CSP v meritórnom výroku I. ako vecne správny potvrdil.

28. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle citovaných zákonných ustanovení.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).